

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5567/2019
20.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Дамњановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Петар Тодоровић, адвокат из ..., ради побигана дужникових правних радњи, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2579/19 од 03.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2579/19 од 03.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију тужиле.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу П 51/17 од 15.01.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле према туженом, па је утврђено да уговор о подели имовине за живота који је оверен код Јавног бележника Милице Вулетић из ... дана 20.04.2015. године под ОПУ: 488-2015 не производи правно дејство према тужили до висине њеног потраживања које има према ВВ из ..., сходно поравнању закљученом пред Основним судом у Ужицу 21.05.2014. године у предмету П 1160/13, што је тужени дужан признати и трпети да породична стамбена зграда, приземље и спрат, као и приземна помоћна зграда које се налазе у ..., ... изграђене на кп.бр. ... КО ..., које је земљиште под зградом – објектом 73 м2, земљиште под зградом – објектом 40 м2 и земљиште уз зграду објекта 400 м2, укупне површине 5,13 ари, уписане у ЛН бр. ... КО ..., буде предмет судског извршења ради наплате потраживања тужиле од 1.249.340,00 динара, које има према дужнику ВВ из ..., са затезном каматом по стопи из члана 3. Закона о затезној камати (Сл. Гл. РС бр. 119/12) почев од 10.01.2017. године до исплате; 7.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом по стопи из члана 4. Закона о затезној камати (Сл. Гл. РС бр. 119/12) почев од 08.01.2015. године до

исплате; 73.125,00 динара са затезном каматом из члана 3. став 1. Закона о затезној камати (Сл. Гл. РС бр. 119/12) почев од 01.01.2015. године до исплате; ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у укупном износу од 666.996,32 динара, као и суду на име таксе на пресуду износ од 59.550,00 динара, укупно 726.546,32 динара, са затезном каматом почев од дана подношења тужбе до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2579/19 од 03.10.2019. године, преиначена је пресуда Вишег суда у Крагујевцу П 51/17 од 15.01.2019. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиље према туженом којим је тражила да уговор о расподели имовине за живота оверен код Јавног бележника Милице Вулетић из ... 20.04.2015. године под ОПУ: 488-2015 не производи правно дејство према тужиљи до висине њеног потраживања које има према ВВ из ..., сходно поравнању закљученом пред Основним судом у Ужицу 21.05.2014. године у предмету П 1160/13 што је тужени обавезан да призна и трпи да породична стамбена зграда, приземље и спрат, као и приземна помоћна зграда која се налази у ..., ул. ... изграђене на кп.бр. ... КО ..., које је земљиште под зградом – објектом 73 м², земљиште под зградом – објектом 40 м² и земљиште уз зграду објекта 400 м², укупне површине 5,13 ари, уписане у ЛН бр. ... КО ..., буде предмет судског извршења ради наплате потраживања тужиље од 1.249.340,00 динара, које има према извршном дужнику ВВ из ..., са законском затезном каматом по стопи из члана 3. Закона о затезној камати, почев од 10.01.2017. године до исплате; 7.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом по стопи из члана 4. Закона о затезној камати (Сл. Гл. РС бр. 119/12) почев од 08.01.2015. године до исплате, 73.125,00 динара са затезном каматом из члана 3. Закона о затезној камати (Сл. Гл. РС бр. 119/12) почев од 01.01.2015. године до исплате; обавезана је тужиља да туженом исплати на име трошкова поступка износ од 239.065,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију тужиље, у коме је оспорио основаност ревизијских навода.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), па је нашао да ревизија тужиље није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је са извршним дужником ВВ закључила судско поравнање у предмету 2П-1160/13 дана 21.05.2014. године, којим се извршни дужник ВВ обавезао да сходно закљученом уговору о заједничкој градњи, који је оверен пред Општинским судом у Чајетини под Ов. бр. 2489/08 од 21.11.2008. године поступи по поравнању, где је таксативно наведено које радове треба да обави и колико

новца да исплати тужиљи до 31.12.2014. године. Како извршни дужник ВВ није испунио своје напред наведене преузете и уговорене обавезе, тужилца је пред Основним судом у Ужицу поднела предлоге за извршење И-1005/15 од 07.04.2015. године и И-1094/15 од 08.04.2015. године, а како извршење није могло да се спроведе јер је извршни дужник ВВ продао непокретност на којој је било предложено извршење, тужилца је поднеском од 21.08.2015. године, у предмету Основног суда у Ужицу И-1005/15 променила предмет извршења и извршење усмерила ка породичној стамбеној згради извршног дужника ВВ из ..., изграђеној на кп.бр. ... КО ..., уписане у ЛН бр. ...КО ..., којом приликом је приложила и наведени лист непокретности од 01.12.2014. године. У листу непокретности бр. ... КО ... од 30.09.2015. године уписано је да је напред наведена непокретност пренета Уговором о расподели имовине за живота који је закључен 15.04.2015. године и оверен код Јавног бележника 20.04.2015. године под ОПУ: 488-2015 са претходног власника извршног дужника ВВ на туженог ББ из ... Укупна вредност имовине у власништву извршног дужника ВВ износи 421.724,70 евра или 52.715.592,50 динара. Процењена тржишна вредност предметне непокретности у време вештачења је износила 8.405.889,46 динара или 71.236 евра.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужилца оштећена као поверилац јер је закључењем наведеног уговора о расподели имовине за живота, онемогућена да наплати своје потраживање као и да је дужник знао за доспело потраживање и да се оно не може наплатити из имовине која је била предмет извршења, те да је са намером доношења штете извршном повериоцу, овде тужиљи, располагао својом имовином, што је било познато и трећем лицу, овде туженом ББ, који је син извршног дужника ВВ, па је усвојио тужбени захтев тужиоца применом члана 280. и члана 281. ЗОО одлучујући као у изреци своје пресуде.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужилце применом члана 280. став 2. ЗОО, налазећи да извршни дужник има довољно средстава за испуњење повериоачевог потраживања, јер је власник и друге имовине чија је вредност 421.724,70 евра или 52.715.592,50 динара, а тужениково потраживање износи 7.000 евра и 73.125,00 динара, односно да инсолвентност дужника није доказана, па је одлучио применом члана 394. став 1. тачка 4. ЗПП, одбијајући тужбени захтев тужилце као неоснован.

Неосновано се ревизијом тужилце указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 280. ЗОО прописано је да сваки поверилац чије је потраживање доспело за исплату и без обзира када је настало, може побијати правну радњу свог дужника која је предузета на штету поверилаца (став 1.); сматра се да је правна радња предузета на штету поверилаца ако услед њеног извршења дужник нема довољно средстава за испуњење повериоачевог потраживања (став 2.); под правном радњом подразумева се и пропуштање због кога је дужник изгубио какво материјално право или којим је за њега настала каква материјална обавеза (став 3.).

Чланом 281. став 3. Закона о облигационим односима прописано је да код бесплатних располагања и са њима изједначених правних радњи се сматра да је дужник знао да предузетим располагањем наноси штету повериоцима и за побијање тих радњи не захтева се да је трећем лицу то било познато или је могло бити познато.

Инсолвентност дужника као посебан услов за успех побијања његове правне радње прописана је одредбом члана 280. став 2. Закона о облигационим односима и њено постојање мора доказати тужилац. У конкретном случају тужилца је само доказала да има доспело потраживање (7.000 евра и 73.125,00 динара), али није доказала да је њен дужник инсолвентан, односно да нема друге имовине из које би се могло намирити спорно потраживање, а у поступку је утврђено вештачењем да укупна вредност имовине која је у власништву извршног дужника ВВ износи 421.724,70 евра или 52.715.592,50 динара.

Због наведеног и по оцени овог суда правилан је закључак другостепеног суда да тужилца као поверилац не може успешно побијати сваку дужникову правну радњу којом је он располагао својом имовином, већ само ону која је предузета на штету повериоца и којом је дужник доведен у положај инсолвентног дужника, што тужилца није доказала, јер је у поступку утврђено да је извршни дужник власник и друге имовине из које тужилца може намирити своје потраживање.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане пресуде Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 414. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду да трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који би били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу два изреке.

**Председник већа-судија,
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић